

Kapitel 15

Alltmedan enorma flockar av sottärnor lyfte över stränder där havssköldpaddor kravlade och mödosamt grävde sina bon, satt Marina och Alex i skydd av casuarinaträdens svalkande skuggor och förberedde sina vidare seglatser mellan öarna.

De strövade genom uråldrig palmskog med farligt tunga havsnötter, och cyklade bland oxdragna kärror under sällsynta paradisflugsnappare och sjungande svarta papegojor. De ankrade i avskilda vikar och simmade med brokiga papegojfiskar, trollbands av gigantiska Aldabrasköldpaddor och tillbringade kvällarna framför brinnande korallfärgade solnedgångar.

Pärlemorskimrande kritvit sand rann varm mellan tårna, palmblad prasslade för vinden över frodiga kullar. Svepande granitformationer varvades med havets alla nyanser, från lapis lazuli till ljust turkos. Inramningen var elektrisk.

"Hur går vi vidare?"

Alex funderade en kort stund över Marinas ord, sparkade lätt i sanden och kramade om henne. Drog henne närmre.

"Menar du oss?", sa han aningen opassande.

Marina skakade besvärat på huvudet.

"Jag syftar på hur du ska få dina första uppdrag som kapitalvårdare", inskräpte hon artikulerat med en röst som gått ner en halv oktav.

Han lutade sitt huvud mot hennes. Frågan om deras gemensamma framtid var enklast att skjuta ifrån sig.

Hon greppade hans utsträckta hand och följde med ut i det kristallklara vattnet. Alex hade precis doppat huvudet och rensade som bäst ur öronen när deras blickar kopplades samman i en gemensam tanke.

"Bygga förtroendekapital", sa han.

"Hos nyckelpersoner inom Edot först och främst", sa hon.

Alex fällde sig på rygg, föste undan vattnet med ett par armtag och sparkade med benen. Solen gassade från en djupblå himmel.

"Få dem att tro att det är deras egen idé, det ökar motivationen och minskar risken att de fattar misstankar", sa Marina och såg mot horisonten.

Kvarnarna malde därinnanför de oemotståndligt skarpa ögonen, det var en syn han aldrig tröttnade på. Han log.

Det var en intressant aspekt. Narcissistiskt störda människor älskar tankar som de tror kommer från dem själva. Potentialen var enorm.

"Du vet ju själv inte om idén var planterad eller din egen", fortsatte hon.

"Det gäller att sprida ägorna, genom truster i skatteparadis med sekretessregler som gör ursprunget ospårbart. Att hindra läckor till skatter, skulder eller arv är den stora uppgiften. Målvakter, döda eller levande, köper man billigt. Om det behövs bakdaterar man dokumenten. Allt löper smidigt till en fast tariff, vem som håller i trådarna kommer ingen få veta", förklarade Alex entusiastiskt utan att ha noterat den där sista kommentaren.

Han skulle bli en anonym förvaltare av en gigantisk hedgefond, möjligen världens största, där avgiften betalades med personlig information. Marina drog lite snett på munnen, illmarigt, som om hon kände till allt det där. Hon lyssnade ändå noga innan hon försvann under ytan.

De dök förbi friska rev och makalösa korallträdgårdar, genom raviner, över grunda avsatser och imponerande granithällar. Tog sig in i dramatiska skeppsvrak som tornade upp och spillde sin last. Vattnet, varmt och klart, kryllade av liv i alla dess färger, former och storlekar. I fjärran rörde sig något stort, en valhajs vitfläckiga och majestätiska siluett glimrade till, löstes upp och försvann.

Marina virade en handduk kring håret. Alex hade precis krängt av den övre delen av våtdräkten, och hängde över relingen medan den lågt stående solen värmdde. Hungern började krypa sig på. På papperet var projektet svårt, i verkligheten kanske ännu knixigare med alla sina detaljer och inte minst timing.

"Plocka frukten när den är mogen, försäkra dig om absolut sekretess", sa Marina. Alex nickade eftertänksamt.

"Kan vi öka deras förmögenheter mer än något annat äger vi de jävlarna", sa han.

"Klienterna skall tro att de är ensamma eller nästintill, du får dem att föreslå fler potentiella objekt som själva får kontakta dig. Få dem att känna sig utvalda och speciella", fortsatte hon.

En hög position fick man inte sällan genom att känna rätt personer, kompetensen var ofta en bisak. Ju högre upp desto vagare arbetsbeskrivning, ju vagare arbetsbeskrivning desto fler som passade för rollen. Mängder av mediokert folk satt

på inflytelserika poster och det som i medierna kallades för *toppjobb*. Som tillhörde rätt familj, och vars skelett i garderoben Alex snart skulle få fri tillgång till. För varje klient mångdubblades antalet objekt.

Ingen skulle se hela bilden eller prata bredvid mun. Allt praktiskt arbete skulle skötas via en stab i Ryssland. Marina utstrålade en sådan självklar pondus att Alex för första gången anade att hennes karriär helt säkert gick en lysande framtid till mötes.

Marina flög hem till Moskva, Alex tog sig till Köpenhamn och vidare mot Sverige med tåg och hyrbil. I den småländska granskogen var sikten begränsad, snön virvlade över den isiga vägbanan.

Alex parerar de häftiga kastvindarna med små rattutslag när en mörk och synbart tung Mercedes dundrar förbi i ett moln av snörök, viker in framför och stannar honom. Chauffören kliver ur och uppmanar honom att följa efter till en parkeringsficka längre fram.

"Och hur var semestern?", sa Maxim medan de satt i baksätet.

Även fast han inte visste hur Alex tagit sig till Dubai så var han fullt informerad om att Alex och Marina suttit jämte varandra på flighten därifrån till Seychellerna.

"Tröttnar du aldrig på att leka barnvakt?" sa Alex syrligt.

"Alex, snart är du en offentlig person och resten fattar du själv."

Han skulle precis till att öppna munnen igen men hann inte förrän underrättelsechefen lyfte handen som för att markera det lönlösa i att käfta emot.

"Ju högre upp desto hårdare vindar, tills inga marginaler längre finns. *Du kan inte träffa Marina mer*, beslutet har fattats över mitt huvud", sa Maxim.

"Marina och jag kommer att ha fortsatt kontakt, vi har ett professionellt och nödvändigt samarbete. Ni plockar fan inte bort henne", sa Alex.

Maxim lyssnade utan större övertygelse. Men visst, budskapet skulle framföras.

"Du kanske skulle bry dig lite mer om vad som händer om buggningen av min chef avslöjas, de lär ju inte ge sig förrän de vänt på varenda sten. Det kanske blir slutet för både dig och det här lilla projektet", sa Alex utan att ens anstränga sig för att dölja hotet.
